

[Kai Moltke.]

af en byggestøttelovgivning uden noget som helst reelt indhold videre.

Når det er sagt, tror jeg man skal have i tankerne, at boligproblemerne ikke kan affærdiges, hverken med dette tilskud eller med den partielle lovgivning, som skal realisere regeringens planer om gradvis gennemførelse af en huslejeudligning, og som foreløbig her rettes imod en gruppe af 160 000 lejere. De kan heller ikke løses ved, at man, skønt man i januar lovede fuld beskæftigelse og et maksimum af nye boliger, nu følger nationalbank og økonomisk sekretariat og siger: nu skærer vi toppen af byggevirksomheden. Ja vist! Vi er jo altid forhandlingsvillige, vi er altid rede til at prøve at lede en udvikling ind i det bedst mulige spor. Men skal toppen skæres af nogen steder, må jeg så henstille til dem, som frygter for lønglidning, dem, som frygter for, at der ikke skal blive arbejdskraft nok, så byggeperioderne forlænges: tag det stykke papir for bunkersbyggeri, som for nylig blev fremlagt, af bordet! Vær ikke bange for, at det skaber videre lønglidning.

Hvis man skal skære toppen af nogen steder, kan jeg endvidere ikke lade være med i denne situation at henstille, at man skærer toppen af dér, hvor spekulationsfortjenesten har været højest, dér, hvor huslejerne i det færdige byggeri i højeste grad har nærmet sig himlens øvre lag. Vel lever vi i en rumfartstidsalder, men der kan også være grænser for, hvad der kan betragtes som nyttigt byggeri.

En af den højtærede boligministers egne partifæller rejste for nylig i Lyngby kommunalbestyrelse det spørgsmål, hvad noget af det byggeri, som er skaffet til veje, var for noget. Det er f. eks. den smukke etageejendom, der ligger tværs over for Lyngby station: en etværelses lejlighed 569 kr. pr. måned, en treværelses lejlighed for familier med børn over 1 100 kr.!

Vel skal toppen skæres af hist og her, men jeg vil gerne opfordre til, at man, hvis man slår ind på den kurs, som i virkeligheden likviderer regeringens hidtidige bygge- og anlægsvirksomhed, ikke henholder sig til det fingerpeg, vi har i årsoversigten fra det økonomiske sekretariat, om, at det er de understøttede ejendomme, som har den

største stigning — det er jo ikke ukendt, for det var det, folketinget vedtog at fremme — men at man i stedet for, hvis der skal rationaliseres på disse felter, nægter byggetilladelse til det overflødige luksusbyggeri til sådanne spekulationspriser, som intet menneske her i landet, der skal leve af en arbejdsindtægt, er i stand til at betale. Det var vel i øvrigt på tide, hvis vi nu skal have et omslag, at vi fik klar besked også ved denne lejlighed: hvordan ligger regeringens planer med hensyn til boligbyggeriets omfang? Vil man følge linjerne fra årsberetningen om at skære toppene af, og i så tilfælde, hvilke toppe er det, der skal kappes?

Med disse få og velvillige bemærkninger skal jeg anbefale mit eget ændringsforslag, og samtidig kan jeg tilsige mit partis støtte, når tinget har truffet sin afgørelse, for at man i det mindste ikke tvinger de ærede regeringspartier til at søge støtte længere til højre, dér, hvor nye dårlige ideer har deres udspring. Skal jeg karakterisere den højtærede boligministers virksomhed, som den forekommer os, må det vel være med apostelen Paulus' ord: alt det gode, som vi vil, det gør vi ikke, og alt det slette, som vi ikke vil, det gør vi til stadighed.

Rimstad: Ved forespørgselsdebatten, som fandt sted her i tinget den 25. januar, gjorde jeg på mit partis vegne udførligt rede for vor stilling til dette lovforslag, som i en tid, hvor befolkningens realindtægter er så høje som aldrig før, foreslår at yde tilskud til huslejen. Begrundelsen for forslaget er, at det renteniveau, som regeringen selv holder oppe, medfører en fordyrelse af nybyggeriet, som derfor ved tilskud skal billiggøres. Det er således et smukt eksempel på planøkonomi, og det er også et eksempel på helt planløs økonomi, fordi denne for befolkningen og særlig for ungdommen så vigtige sag ikke søges løst tilbunds gående og grundigt, men kun gennem lapperier som det her foreliggende. Sådanne løsninger er dyre for samfundet, både fordi de er ineffektive, og fordi de betyder, at gode penge kastes efter dårlige.

Vort parti har allerede mange gange understreget, at vejen til tilstrækkeligt mange og tilstrækkeligt billige boliger går over et billigt byggeri kombineret med en